

Пригоди Нюмочки

Автор:

[Віра Марущак](#)

Пригоди Нюмочки

Віра Марущак

Казка – лагідна колиска дитинства. З неї вийшло все людство. З віку в вік, із покоління в покоління зоріли зацікавлені дитячі оченята на дивовижний світ, що нас оточує. Читаючи казки, діти пізнають життя, їхні голівки засіваються зернятами добра, сили і мудрості, які, проростаючи, заявлять про себе пізніше, через роки. Саме такий позитивний заряд і повчальність несуть казки миколаївської письменниці Віри Марущак. Вони приваблюють органічним поєднанням правди і вигадки, високою поезією, служать джерелом мудрості. Написані доступною мовою, образно відтворюють ту чи іншу життєву ситуацію.

Віра Марущак

Пригоди Нюмочки

Казки

Пригоди Нюмочки

Мишка-шоколадниця

Я жила у нірці з матусею. У затишній теплій домівці вона цікаво розповідала мені про великий світ і застерігала, що на землі є люди, які не зовсім доброзичливо ставляться до нас, мишей. Говорила й про те, що треба боятися вусатих котів, які тільки те й роблять, що полюють на нас.

Якось матуся мені сказала:

– Нюмочко, ти вже доросла, час самій добувати їжу.

Я теж дуже цього хотіла. І тому охоче шмигнула слідом за нею. Разом дружно взялися гризти дерево. А коли з'явилася дірочка в підлозі, то переді мною відкрилося те, чого я досі не бачила. У великій просторій кімнаті було багато світла, а від ароматів запаморочилося в голові. Виявилось, що так приємно пахнуть цукерки, які були упаковані в зелені мішечки, що стояли поряд з подарунками – плюшевими зайчиками.

Матуся зразу взялася до діла: прогризла дірочку й зникла серед цукерок. Я зробила те ж саме. Та раптом почулися голоси людей, і я кудись ніби попливла. Від страху зажмурила очі й розплющила їх тільки тоді, коли почула музику. Обережно визирнула зі своєї схованки й побачила, що подарунки лежать під пухнастою ялинкою, а поруч танцюють діти у різному вбранні. Кого там тільки не було – принцеси, лисички, зайчики. І навіть кіт.

Зразу я хотіла кудись дременути, та не знала куди. А придивившись, зрозуміла, що він несправжній, хоч і був у червоних чоботях, із хвостом, намальованими вусами. Звісно, кіт зовсім не хотів полювати на мене, бо водив хоровод із друзями. Мені теж стало весело, і я ледь не вискочила з мішка погратися, однак, згадала, як мама застерігала: «Не будь довірливою!» Тому я вирішила тихесенько спостерігати за святом. Воно було веселим. Діти сміялися. Грала в ігри. Танцювали.

А згодом до них вийшов дідусь у червоному кожусі з довжелезною білою бородою. Він привітав дітей, роздав подарунки. Я, на всякий випадок, глибше занурилася в цукерки і знову відчула, що кудись попливла. З жахом прислуховувалася до якихось шумів, голосів. Було лячно доти, поки мене не огорнула тиша. Я знову визирнула зі своєї схованки і збагнула, що потрапила до кімнати. Тут було затишно і чисто. Навколо багато іграшок. І схожа на ляльку дівчинка. Вона потягнулася до подарунка. У мене завмерло серце, коли дівчинка

взяла мого сусіда – зайчика. Я розуміла, що скоро дійде черга й до цукерок. Коли це сталося, я вискочила з мішка й опинилася в дитячій долоні.

Світлокоса, кучерява дівчинка широко розплющила здивовані блакитні очі:

– Ти хто? – запитала вона.

– Нюмочка, – відверто зізналася я й присіла на задні лапки, щоб будь-якої секунди втекти. Та дівчинка була такою привітною, усміхалася до мене.

– Давай дружити, – запропонувала вона.

– Згода, – одразу відповіла.

– Я хочу з тобою гратися. Тільки ти мені поклянись, що нікуди ніколи не підеш. Живи тут у моїй кімнаті. Гаразд? – кліпнула довгими віями дівчинка.

– Гаразд, – пообіцяла я.

– Поділюся з тобою своєю заповітною мрією, – дівчинка піднесла до червоних вуст руку, на якій я сиділа. – Давно хочу, аби у мене був братик чи сестричка, бо я ж така самотня. Тато з мамою на роботу ходять, а подружки пограються та йдуть додому, а мені так хочеться, щоб тут, поруч, хтось був і ніколи не збирався додому. Щоб ця кімната була і його домівкою.

Я її розуміла, бо в мене тепер теж не було рідних: невідомо де пропала моя матуся.

Анюточка, так звали мою знайому, була говіркою дівчинкою і розповідала про свої секрети. Добра і дбайлива, прилаштувала для мене ліжечко. Та я любила спати в її черевичку. Про всяк випадок уночі прогризла нірку, хоча зовсім не хотілося покидати цю домівку з таким хорошим другом.

Одного вечора, примруживши очі, Анюточка розкрила свою таємницю, про яку просила нікому-нікому не розповідати, адже в неї незабаром з'явиться сестричка чи братик.

Від радощів я ледве не танцювала на задніх лапках. Того вечора ми довго перешіптувались. А коли моя подружка заснула, мені раптом стало сумно: розуміла, що тепер у Анюточки буде з ким бавитись і жити тут, у цій кімнаті. Чи знайдеться для мене місце? Від цих думок на серці було холодно, і я все частіше поглядала на дірочку в підлозі.

Поневіряння Нюмочки

Я довго сиділа в Анютчиному черевичку. Здавалося, що дівчинка вже не так дуже любить мене, як раніше, і тому ще більше хотілося до своєї матері. Навіть уявила, як вона пестить, голубить мене. Захотілося розповісти їй про свою нову подружку і про те, що тепер у дівчинки буде хтось ближчий і дорожчий за мене. З цими думками я шмигонула в дірочку. Довелося рити дорогу, лапки боліли. Аж раптом я опинилася в якійсь щілині. Зірвалася й полетіла вниз, б'ючись об каміння. Знепритомніла.

Не знаю, скільки я пролежала на холодній підлозі. Боялася поворухнутися, боліло все тіло. Я почувалася самотньою, нещасною, не знала, як бути далі. Та раптом відчула, як мене хтось лоскоче. Повернула голову й побачила таргана. Він перебирав довгими вусами і здивовано дивився на мене.

– Чого розляглася на дорозі? – запитав, навіть не привітавшись.

– Зблукала, матусю шукаю, – сказала й відвернулася від непроханого сусіда.

– Ха-ха! Матусю шукає, – аж присів від сміху тарган. – Навіщо вона тобі? Краще ходімо зі мною, я тобі своїх родичів покажу. Ти знаєш, скільки їх у мене? – він гордо задер голову.

– Може, і пішла б, але в мене боки болять і їсти хочу, – зізналася новому незнайомцю.

– Чекай, – крутнувся з усіх своїх ніг тарган і щез так швидко, як і з'явився.

Знову залишилась сама на холодній підлозі. Майже безпомічна, думала що для мене закінчилося хороше життя, тепер не матиму такого друга, як Анюточка. Доведеться поневірятися. Від думок відволік шум. Глянула і злякалася – поруч проходило полчище тарганів, кожен із них ніс по крихті хліба. Переді мною виросла ціла біла гора.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://telnovel.me/maruschak_v-ra/prigodi-nyumochki

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)